

Sygn. akt VIII C 2617/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. S.K.A. w W.

przeciwko B. P. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2617/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 sierpnia 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., wytoczył przeciwko B. P. (2) powództwo o zasądzenie kwoty 595,50 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 500 zł. od dnia 4 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany zawarł za pośrednictwem strony internetowej pierwotnego wierzyciela - (...) spółka z o.o., umowę pożyczki nr (...), na mocy której na rzecz pozwanego przelano kwotę 500 zł. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił ww. należności. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował powyższego zobowiązania. (pozew k. 4-5)

Na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo doręczenia wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. (wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 28, wyrok zaoczny k. 28)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem opatrzonym datą 19 sierpnia 2016 roku Rapid (...) Spółka z ograniczoną z siedzibą w W. sporządził oświadczenie, w którym stwierdził, iż zbył przysługującą mu wobec B. P. (1) wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w W.. (oświadczenie k. 13)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdującego się w aktach sprawy dowodu z dokumentu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzycelność w stosunku do B. P. (1) wynikająca z zawartej przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy pożyczki nr (...). Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył żadnych dokumentów (umowy przelewu wierzycelności, bądź też wyciągu z takiej umowy), z których treści wynikałoby, że nabył on od pierwotnego wierzyciela wierzycelność wobec pozwanego. Podkreślenia wymaga przy tym, że zarządzeniem z dnia 16 września 2016 roku powód został wezwany do złożenia dokumentów wykazujących przejście uprawnień z wierzyciela pierwotnego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda, której to powinności jednak nie dochował.

Powyższego (tj. legitymacji czynnej powoda) nie dowodzi w żaden sposób wystawione przez Rapid (...) Spółka z ograniczoną z siedzibą w W. oświadczenie o dokonaniu zbycia wierzycelności, który to dokument sam w sobie oczywiście nie może stanowić i nie stanowi dowodu na zawarcie umowy cesji. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianego zawiadomienia bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości dochodzonej w pozwie. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym, sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego przepisu, zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania.

W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych wobec faktu, że wszystkie dowody wskazane w pozwie zostały do niego dołączone, a wyrok wydano bezpośrednio po przeprowadzeniu rozprawy. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji

- przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Powód winien zatem udowodnić, że nabył wierzycelność w stosunku do pozwanego, czego nie uczynił, jak wskazano powyżej. Z uwagi na powyższe, brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany jest dłużnikiem powoda. Z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu, gdyż powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej.

W świetle powyższych rozważań wyłącznie na marginesie podnieść należy, iż roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Powód twierdził, że roszczenie to znajduje swoje źródło w umowie pożyczki. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać kwota składająca się na żądanie pozwu, w szczególności do akt sprawy nie została złożona umowa pożyczki. Powód poprzestał wyłącznie na załączeniu wydruku, w którym zostały wymienione warunki pożyczki, rzekomo zaakceptowane przez pozwanego oraz wyciągu z rachunku bankowego (...), które to dokumenty w ocenie Sądu nie mogą być jednak postrzegane jako dowodzące zasadności pozwu. Wspomniany wydruk nie został opatrzony żadną datą, ani podpisem osoby go sporządzającej, czy też samej pozwanej. Bez wątpienia z dokumentu tego nie można wywieść, że pozwany wyraził zgodę na określone warunki umowy pożyczki, tak dotyczące świadczenia głównego, jak i wysokości prowizji. Powyższego nie dowodzi również załączony przez powoda regulamin udzielania pożyczek, który to dokument ma bardzo ogólnikowy charakter, m.in. z jego treści nie wynika w oparciu o jakie kryteria pożyczkodawca ustalał wysokość prowizji. Wszystkie dokumenty, o których mowa wyżej, można postrzegać wyłącznie w kategorii dokumentów prywatnych. O czym była zaś mowa wyżej, dokument prywatny nie może stanowić i nie stanowi dowodu na zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki. W ocenie Sądu załączone przez powoda dokumenty nie poddają się żadnej merytorycznej weryfikacji, zarówno jeśli chodzi o kwotę pożyczki (powód nie przedłożył wniosku pozwanej o pożyczkę), jak również pozostałe jej warunki. Powód nie wykazał tym samym, że pozwany wnioskuje o pożyczkę w określonej wysokości oraz zgodził się na wskazaną w omawianych dokumentach wysokość prowizji oraz termin spłaty pożyczki. Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.